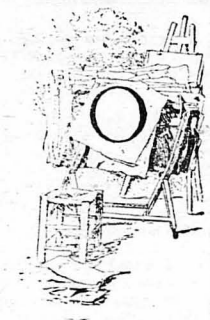

Ο «ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝ ΗΡΑΚΛΗΣ»

Ο ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ

Τα νεανικά του χρόνια. Ο φεβερές μοῦτσος. Από την Κούταλη στην Κωνσταντινούπολη. Μιά σκηνή στο Ιταλικό Ίνκο-δρέμιο. Ο θρίαμβος του Παναγιῆ. Η έκδικσις ἐνδὲς Ἰταλοῦ. Ο Κουταλιανὸς καὶ ἡ τίγρις. Πῶς τὴν ἔσχιε στὰ δύο σὰν σαρδέλα. Η φυγὴ τοῦ Ἰταλοῦ, κλπ.

Παναγιῆ Κουταλιανὸς! Νὰ ἕνα ὄνομα ποὺ ἐδοῦ καὶ σαφῆνα χρόνια δοξαζότανε πρὸς ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ γεννοῦσε ἀνάριθτο ἐθνικοασμὸς στὶς λαϊκὰς πρὸ πάντων ἰδέες. Ὁ Παναγιῆς Κουταλιανὸς, ὁ ἀδίκατος ἀθλητὴς, ἀποτελοῦσε ὀλίγη ἐπιτομία. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ ἐξιστορήσουμε τὰ σημαντικότερα γεγονότα τῆς πολυτάραχης ζωῆς του.

Ὁ Παναγιῆς Κουταλιανὸς γεννήθηκε ἕνα ἡμέρα τοῦ Μαρμαρά, στὴν Κούταλη, στὶς 7 Μαΐου 1847, ἀπὸ γονεῖς ναυτικούς. Ἀπὸ μικρὸς ἐκάρω θηκε, δηλαδή ἐπὶ ἡλικίας πέντε καὶ ἕξι ἐβίβει τὰ πρῶτα σημάδια τῆς ἐκτετατῆς σωματικῆς τοῦ δυναμείας. Ἦταν ἕ-

τες δὲν τὰ κατάφεραν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸν πάτο τῆς θάλασσης τὴν ἀγκυρά, ὁ Παναγιῆς θυμομένος πάλιν τὴν ἀλυσίδα, τὴν τραβῆκε κ' ἀνεβίβει τὴν ἀγκυρά στὸ κατάστρωμα! Ὁ καπετάνιος, μπροστὰ πρὸ τέτοιου θαύμα, τὰ ἔχασε.

— Βοὲ παιδί μου! τὸν εἶπε, εἰσὶ εἶσαι θεοῖ! Ἐσὺ θὰ γλιτώσῃς κόσμον μὲ τέτοια μαρτάσια!...

Ὅταν τὸ καρδιά ἐβίβασε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὁ Παναγιῆς ἐβίβκε ἔξω νὰ ἰδῆ τὴν πόλιν τὸν ἔδικον ὄνειρον. Χαζεύοντας ἐδοῦ κ' ἐκεῖ, ἔβρισκε καὶ στὰ Μνηματάρια, ὅπου τὴν ἐλογεῖ ἔδεινε παραστάσεις ἕνα Ἰταλικὸ Ἰπποδρόμιον. Ὁ Παναγιῆς ἐπέβηκε ἕνα εἰσιτήριο καὶ μπῆκε μέσα. Ἐκάθισε ἤσυτος στὸ θέσι του... Σὲ λίγο, ἀφ' οὗ πωλητῆσαι ἔβαναν λίγα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἀστέρια τους, —ἐβίβκε ἕνας ἀθλητὴς, ποὺ κινεῖτο ὅτι ἦταν ἐδὲν ἐνα τὸ ε ρ ο σ ο ς ἄ ν θ ρ ο ι π ο ς τ ο ῦ κ ὸ σ μ ο ς, κ' ἄρχισε νὰ σηκώβη διάφορα σιδερένια βάρη. Ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε. Σὲ μὴ στιγμὴν ἤρριξε σημερινὰ ἔβανον ὁ Παναγιῆς ὄρθος καὶ μὲ παιδικὸ χαμόγελο λέει:

— Σπουδαία πράγματα... Ἐγὼ ἀπὲς τὴς μάλλες τὴς σπῆνας μὲ τὸ ἕνα μου δάχτυλο!...

— Εσὺ;! Ὅσιντε μέσα λοιπὸν νὰ τὴς σηκώσῃς!...

ἀπαντὰ φρονακόμενος ὁ Ἰταλὸς διευθυντὴς τοῦ Ἰπποδρομίου.

Ὁ Παναγιῆς, μ' ἕνα σάλτο βρῖσκειται στὴ μέση τοῦ Τσίρκου καὶ στέκεται βράχος ὄρθος, μὲ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ, πατώντας στερεὰ στὸ ἔδαφος.

— Τί εἶσαι εσὺ; τὸν ἐρωτᾷ ἀνήσυχος τότε ὁ Ἰταλός.

— Ναυτὴς εἶμαι, Ρωμηὸς! Κούταλη εἶνε ἡ πατρίδα μου.

Οἱ θεαταὶ ἦσαν Ἕλληνες οἱ περισσότεροί, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ Τούρκοι καὶ Ρώσοι καὶ ἄλλοι ξένοι. Ἡ ἀπαρδύκωτη αὐτὴ σκηνὴ—ποῦ ἦταν ἔξω τοῦ προγράμματος—ἔδεινε νῦν βέλγητρο. Οἱ Ἕλληνες πρὸ πάντων χειροκροτοῦσαν τὴν ἀναστη τοῦ ἀπὸ τῆς ἀγκυρῆς... Ὁ Παναγιῆς προχωρεῖ ὅς ἕνα ἄλγιστο, τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλους, ἐκείνον ποὺ ὁ Ἰταλὸς εἶχε σηκώσει μὲ τὰ δύο τὸν χεῖρα καὶ μὲ ἀγκυρομαχίον, σκόβει, τὸν πάλιν μὲ τὸ ἕνα δάχτυλο τοῦ δεξιῦ χεριοῦ καὶ τὸν σηκώνει σὰν ποῦπουλο!...

Τὰ χειροκροτήματα σείνουν τὸ Ἰπποδρόμιον... Ὁ Ἕλληνας ἀπαύειν... Ὁ Ἰταλὸς σκόβει τὸ κεφάλι ντρολισσόμενος. Καὶ ὁ Παναγιῆς, παίρνοντας πάλι φῶρα, ἀρχίζει νὰ παῖξῃ μὲ τὴς σφαίρας καὶ τὰ διάφορα βάρη, ὅπως ἕνα παιδικὸ μὲ τὰ παιχνίδια του!... Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἰπποδρομίου παρακολουθεῖ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀγέλη ἐπίδειξις σκεπτικῶς. Στὸ τέλος, σὰν ἔβανος ἐπισημασίας, παίρνει κατὰ μέρος τὸν Παναγιῆ καὶ τὸν λέει:

— Θέλεις νὰ μείνῃς μισὸ μῆς, στὸ θέσιον, νὰ εἶσαι πρωταθλητὴς; Ὅσὸ δίνω τραπέζια ἀπ' ὅσο κερδίζεις στὸ καρδιά!...

— Νὰ τὸ σκεφθῶ... ἀπαντὰ ὁ Κουταλιανὸς καὶ φεύγει.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξαναπληθαίνει

στὸ Τσίρκο καὶ κλείνει συμφωνίες μὲ τὸν διευθυντὴ. Ἐ' ἔτσι ὁ Παναγιῆς Κουταλιανὸς ἄφησε τὸ ναυτικὸ ἐπάγγελμα καὶ γίνεκε ἀθλητὴς ἐπαγγελματίας!...

Ὅσον καιρὸ ἔμεινε ὁ Παναγιῆς στὸ Ἰπποδρόμιον στὴν Κωνσταντινούπολη, ἔβανε χροσὲς δουλείας. Οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἐθνικοασμῆνοι, ἀποθέσαν κἀθε βράδον τὸν θιοεθνὴ τους, τοῦ ἐπρόσφεραν δῶρα, τοῦ ἔβαναν τραπέζια καὶ ἡ ἡμερησίως ἐδῆμοσιεσαν τὴν εἰκόνα του καὶ τὰ κατορθώματά του σὲ μακρὰς στήλες...

Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἰπποδρόμιον τὸν Ἰταλὸν ἦταν κατὰ καταρτισμένο. Εἶχε ὥραιες ἀμαζόνες, μίμους, λέοντες, τίγρεις.

Τέλος, ὁ διευθυντὴς ἐπέβη τὰ θηρία του καὶ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ πῆγε στὴ Ρωσία. Μαζὺ καὶ ὁ Κουταλιανὸς, πρωταθλητὴς αὐτός, δεύτερος ἀθλητὴς ὁ Ἰταλός. Ἀλλ' ὁ Ἰταλὸς ὄμως ἀθλητὴς, ἐξεντελισσόμενος ἀπὸ τὸν Κουταλιανὸ, ἔβρασε ἀπὸ τὸ καρὸ του καὶ ἐζητοῦσε ἐγκαρία νὰ ἐκδικηθῆ. Λέν τιμωροσε ὄμως νὰ ἐκδικηθῆ φανερὰ ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ συναδέλφου του, γιατί ὁ Κουταλιανὸς

θὰ μοιροῦσε νὰ τὸν συντρίβῃ σὰν ἄνθρωπο. Καὶ περιμενε τὴν περίστασι, καταρτισσόμενος τὸ σκεδῖο του.

Στὴν Ὀδησσοῦ ἡ παραστάσεις εἶχαν ἐπίσης μεγάλη ἐπιτυχία, μὲ ἀσφρὴ τὸν Ἕλληνον καὶ ἀφροσὲς εἰσαρδῆσεις... Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγαν στὴ Μόσχα. Καὶ τότε, μὴ βραδιά, ὁ ἐκδικητικὸς Ἰταλὸς ἔβανε τὸ θαύμα του... Ἐνὸ ὁ Κουταλιανὸς ἦταν στὸ Τσίρκο κ' ἔδεινε δειγμάτα τῆς ὀμῆς του, ἔβανον μὴ τίγρις, κ' ἀγροτρεφῆ ἀπ' ὄλες, γίνετα μέσα στὸ σταβῖο! Τὴν εἶχε ἀπολύσει ἀπὸ τὸ κλωβὸ τῆς—πρὸ τῆς ὀμῆς ὄμῆς—ὁ φθοροῦς ἀνταρτοῦς!... Τὸ φοβεροῦ θηριοῦ μὲ τὰ στόμα ἀνοικτὸ, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ, γίνετα σφριλιζόμενος καὶ ὄμῃ ἐναντίον τοῦ Ἕλληνος ἀθλητοῦ!

Οἱ Ρώσοι θεαταὶ, οἱ Ἰταλοὶ τοῦ Ἰπποδρομίου, ὄλες ὁ κόσμος ἔμεινε ἄρρωτος καὶ λαγομένη ἀπὸ τὸν τροχὸν του... Ὁ μόνος ποὺ δὲν τὰ εἶχε χροσὲ ἦταν ὁ Παναγιῆς. Ρίχνει τὴς μάλλες κατω, σηκώετα στὴ γῆ, προτείνει τὰ χεῖρα καὶ περιμενε τὴν ἐπίδειξι!... Ἡ στιγμή ἦταν φοβερὰ!

Ἡ τίγρις—σὰν πελοσφα φοβερὴ γάτα—μ' ἕνα πῆγμα πετίετα καὶ κολλᾷ ἐπάνω του, μὲ ὄρθον γοῦ τὸ στόμα... Μέσα στὸ θηριώδες ἐκείνο στόμα ὁ Κουταλιανὸς γρονεῖ τὰ χεῖρα του, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὴς μασσῆλες καὶ βρῶνεται ὅλη τὴν τὸν δύναιμ, σκίβει τὴν τίγρι στὰ δύο! Κερυλοκεταῖος σὰν σαρδέλα!... Τέλος, μὲ μὴ τελευτῆα προστάει, ρίχνει τὸ σπαρταῖον σῶμα τῆς κατὰ γῆς!...

Ἀλλὰ κ' ὁ ἴδιος δὲν ἔμεινε ἀπειραχτος. Τὸ θηριο τοῦ εἶχε σκίσει τὸν ἐπτομάζιον μὲν ἄλλο γάτο ἀπὸ τὸ στήθος. Τὰ αἵματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ θηριοῦ εἶχαν βραβεῖ κατακόκκινο τὸ χρομα!...

Τότε πάλι συνήλθαν ἀπὸ τὸν τροχὸν τους καὶ οἱ Ἰταλοὶ τοῦ Ἰπποδρομίου καὶ ἔβραξαν νὰ... σηκωτῶν τὸν Κουταλιανὸ, ἐνὸ οἱ θεαταὶ ἐξητοκαρῆγαν γὰ τὸ θαῦμά του!...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἡμερησίως τῆς Μόσχας ἐδῆμοσιεσαν λεπτομερῶς περιγραφεῖς τοῦ συμβάντος καὶ πολλὰς φθορομαζωτικῆς τῆς Ρωσικῆς μεγαλοπλοῦς ἐπῆγαν: νὰ ἰδοῦν τὸν Κουταλιανὸ στὸ νοσοκομῖον, ὅπου ἐθεράπευε τὴν φοβερὴ πληγὴ ποὺ τοῦ εἶχαν ἀνοῖξει τὰ νύχια τῆς τίγρης!... Ὁ ἄνθρωπος Ἡρακλῆς—ὅσος τὸν ἔβανον τὰ Ρωσικὰ φῶρα, δευροῦσε τὰ συζητήματα μὲ τὸ συνηθισμένον τοῦ ποῦ δικὸ χαμόγελο κ' ἔλεγε:

—Κ' ἐγὼ δὲν μοιροῦ νὰ ἐξηγήσω πῶς ἔβανον... Ἀλλὸς βέβαια θὰ συνέβη κ' ἀνοῖξει τὸ κλωβὸ!...

Ἀλλ' ὁ Ἰταλὸς διευθυντὴς, ποὺ ἤξερε τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν ἤθελε νὰ γάσῃ τὸν Ἕλληνα πρωταθλητὴ του, ἐπέβη ἰδιωτικῶς τὸν ἐκδικητικὸν σηματωῖότη του, τοῦ ἐπέβρασε τὸ μισθὸ του καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, φύγε γρήγορα ἀπὸ τὴ Ρωσία!... Ἀλλοῦθὸς σὲ παραδίδω στὴ δικαιοσύνη.

Καὶ ὁ Ἰταλὸς ἐμάζεψε τὰ μαγῆματά του καὶ γίνεκε ἄφαντος.

Ἡ ἐξιστορήσις ὄμως τὸν ἄλλον τοῦ Παναγιῆ Κουταλιανὸ δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Θὰ τὴ συνεχίσουμε λοιπὸν στὸ προσεχὲς φύλλο.

